

3.	P	Blaž, škof mučenec	Otoče	17.30	po namenu
4.	T	Oskar, škof	Kamna Gorica	17.30	po namenu
5.	S	Agata, dev. mučenka	Bitnje		dekanijska konferenca, po namenu maše v fari ne bo
6.	Č	japonski mučenci	Dobrava	17.30	po namenu
7.	P	Julijana, vdova	Kamna Gorica	12.00 17.30	obhajilo bolnikov † Pavlo Hrovat, 7. dan
8.	S	Hieronim kulturni dan	Dobrava	17.00	† Jožeta Pretnarja
9.	N	5. NEDELJA MED LETOM VABLJENI!	Kamna Gorica Lesce	8.00 15.00	†† starše Bertancelj in Tomažević SREČANJE PEVSKIH ZBOROV
10.	P	Alojzij Stepinac, škof	Otoče	17.30	† Olgo Medjimurec
11.	T	Lurška Mati Božja	Kamna Gorica	17.30	SVETOVNI DAN BOLNIKOV †† Jožico in Valentina Toman
12.	S	Aleksij, škof			maše v fari ne bo
13.	Č	Kristina, vdova	Dobrava	17.30	†† starše Debeljak in brata Braneta
14.	P	Valentin, mučenec			maše v fari ne bo
15.	S	Klavdij, redovnik	Kamna Gorica	17.00	po namenu
16.	N	6. NEDELJA MED LETOM	Dobrava	8.00	†† Marijo Skok in Marijo in Jožeta Šolar

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

Pevci in pevke ter vsi prijatelji petja, še enkrat vas vabim na svetoletno srečanje – na revijo odraslih pevskih zborov radovljiske dekanije, ki bo v nedeljo 9. februarja ob 15h v cerkvi Marije vnebovzete v Lescah.

Dragi birmanci in birmanke, spoštovani starši! V pripravi na birmo, ki bo v letu 2026, skupaj s sestrami HMP že letos, od 21. do 23. marca, organiziramo v Marijinem domu na Bledu duhovne vaje za birmance. Vesel bom, če se boste za duhovne vaje odločili, da bi na njih doživeli izkušnjo vere in veselega krščanskega življenja. Na spletni strani boste našli spremno pismo s. Damjane in prijavnico.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 3. (od 2. 2. do 16. 2. 2025)

KJER SE JE POMNOŽIL GREH, SE JE ŠE BOLJ POMNOŽILA MILOST (iz govorov o Visoki pesmi sv. Bernarda, opata)

Kje najdejo slabotni varno in trdno gotovost in počitek, če ne v Odrešenikovih ranah? Toliko varneje se počutim v njih, kolikor močnejši je on od drugih odreševalcev. Svet hrumi, telo pritiska, zli duh zalezuje, jaz pa ne padem, ker je moj temelj na trdni skali. Velik greh sem zagrešil, vest me bo pekla, a se ne bom zmedel, zakaj spominjal se bom Gospodovih ran. Kajti *zaradi naših grehov je bil ranjen*. Ni stvari, ki bi vodila v smrt, da bi je ne premagala Kristusova smrt. Ko se spomnim tako močnega in učinkovitega zdravila, me ne more prestrašiti nobena, še tako huda bolezen.

Zato se je vsekakor zmotil tisti, ki je dejal: *Moja krivda je prevelika, da bi zaslužil odpuščanje*. Seveda, ni bil eden od Kristusovih udov in mu Kristusovo zasluženje ni pripadalo. Tako ni smel imenovati in imeti za svoje vse, kar je Kristusovega, kakor sme storiti tisti, ki je z Glavo eno telo.

Jaz pa z zaupanjem jemljem, kar mi manjka v moji slabosti, iz Gospodovega srca. Prepolno je usmiljenja in ne manjka odprtih, po katerih se to izliva. Prebodli so mu roke in noge ter s sulico odprli njegovo stran in iz teh odprtih *smem srkati med iz skale in olje iz trdega kremenca*, to je okušati in spoznavati, *kako dober je Gospod*.

Mislil je na mir in spravo, a jaz nisem vedel. *Kdo je namreč spoznal Gospodovo misel? Ali kdo je bil njegov svetovalec?* Toda žebelj, ki je prodril vanj, je postal zame ključ, ki odpira, da spoznavam Gospodovo dobroto. Kaj vidim skozi to rano? Žebelj govori, rana kriči, da v Kristusu Bog sam ponuja svetu roko v spravo. *Meč je presunil njegovo dušo in sulica je prebodla njegovo srce*, da ima odslej vse sočutje z mojimi slabostmi.

Skozi rano v njegovem telesu se je pokazala velika skrivnost ljubezni njegovega srca, razodela se je tajna njegove dobrote, se je odkrilo *prisrčno usmiljenje našega Boga*, s katerim nas je obiskal *Vzhajajoči z višave*.

Zakaj bi se skozi rane ne smelo pokazati to, kar je v njegovi notranjosti? Kajti kje drugje kot v tvojih ranah bi se moglo jasneje pokazati, da si ti, Gospod, dober, milosrčen in poln usmiljenja. Zakaj večjega sočutja nima nihče drug ko ta, ki zastavi svoje življenje za obsojene na smrt in predane pogubi.

Moje zasluženje je torej Gospodovo usmiljenje. Ne bo mi zmanjkalo zasluženja, dokler ne bo njemu zmanjkalo usmiljenja. Gospodovo usmiljenje je veliko, zato je veliko tudi moje zasluženje.

Kaj pa, če mi vest očita, da sem v mnogih grehih? *Kjer se je pomnožil greh, je dejal apostol, se je še bolj pomnožila milost.* Ako pa *Gospodovo usmiljenje traja vekomaj*, ga bom tudi *jaz na veke opeval*. Ali morda svojo pravičnost? Ne, Gospod, *slavil bom samo tvojo pravičnost*. Ta je namreč tudi moja, zakaj ti si postal zame božja pravičnost.

PISMO BOLNIKOM OB 33. SVETOVNEM DNEVU BOLNIKOV

Dragi bratje in sestre!

Bernardka se je prvič srečala z neznano Gospo v votlini v Lurdu 11. februarja 1858. To je povedala prijateljicam. Rekla jim je, naj tega ne povedo nikomur. Ampak one so to povedale naprej. Starši so jo zato takoj zaslili. Niso ji verjeli. Imeli so jo za lažnivko. Prepovedali so ji, da bi še kdaj šla do votline. Ampak ni jih ubogala.

Razvedelo se je po vasi. Vse več ljudi je prihajalo, čeprav niso videli ničesar. Pa tudi verjeli ji niso. Ob videnju je Gospa dejala Bernardki, naj si umije obraz. Obrnila se je, da bi odšla do reke Gave. Pa ji je Gospa (Brezmadežna Devica Marija) pokazala na tla, naj se tukaj umije. Ob poti je bila le majhna mlakuža. Bernardka je pokleknila. Z rokami je začela odstranjevati pesek. Začela je pritekati čista voda. Nastal je potoček. Umila si je obraz. Nato pa je šla domov. Za njo so odšli tudi ljudje.

Ostal pa je vaški berač. Bil je slep. Množica ga je privabila, čeprav ni videl, kaj se dogaja. Ko so se vsi umaknili, se je približal. V potočku si je umil obraz. Naenkrat je spregledal. Vse je videl. Po tem očitnem čudežu so počasi le začeli verjeti.

Še danes se milijonske množice zgrinjajo v Lurd. Bolniki se z globoko vero umivajo v tej vodi. Mnogi doživijo čudežno ozdravljenje. Cerkev jih je uradno priznala več kot 70.

Jezus je še posebej pokazal ljubezen do vseh ubogih, zapostavljenih in bolnih. Odpuščal jim je grehe, bolne pa ozdravljaj. Zanimiv je primer, ko je načelnik judovske shodnice Jezusa prosil, naj mu ozdravi bolno hčer. Množica ga je obdajala. NI se mu nikamor mudilo. Naprej jih je učil... Od zadaj se je prerinila starejša žena. Misllila si je: »Če se dotaknem le njegove obleke, bom ozdravljena.« Uspelo ji je. V trenutku je bila ozdravljena.

Jezus tudi danes ozdravlja. To večkrat doživljam, ko me ljudje v boleznih ali stiski prosijo za bolniško maziljenje. Pred težjo operacijo se oglasijo. Molitev ter maziljenje jim podeli notranji mir, da se vse lepo uredi. Tudi mlade mamice pridejo pred porodom, da lahko v veselju sprejmejo novo življenje. Poklicali so me k nezavestni bolnici; niso ji dali veliko upanja. Podelil sem ji maziljenje in molil zanjo. Tri dne pozneje se je oglasil mož. Prišel se je zahvaliti; povedal je, da se je stanje hitro izboljšalo. Žena je bila z njim v avtu, ko me je poklical po mobilniku.

Fant je lepo sodeloval v pripravah na birmo. Pozneje se je občasno oglasil pri

mladinski skupini. Drugače doma niso redno hodili k maši. Izvedel sem, da je zbolel za rakom. Najprej se je pozdravil. Po nekaj letih se je bolezen ponovila. Zdravniki niso mogli več pomagati. Bil sem takrat že v drugi župniji. V njegovi vasi se je organizirala skupina žena. Vsak večer so molile, da bi fant prejel zakramente pred smrtjo. Tik pred smrtjo je mama fanta poklicala eno od žena in jo prosila za mojo telefonsko številko.

Vstopil sem v bolniško sobo. Videl sem, da je fant kar nemiren. Zelo se me je razveselil. Poklepetal sem z njim. Omenil sem mu, da mu lahko podelim zakramente. Tako je bil za to. V veri se je spovedal, prejel maziljenje ter Jezusa v obhajilu. PO blagoslovu je zaspal. Kar dolgo sem se zadržal v tišini ob njem. Nato sem ga poklical po imenu. Pogledal me je. Ni vedel, kako bi se mi zahvalil. Uro pozneje so prišli starši. Dejal jim je samo: »Držite se!« In uro pozneje je umrl.

Tukaj sem še posebej doživel moč molitve: zaupanje žena v vasi, ki so molile zanj. Pa kakšen mir, spokojnost sem mu z zakramenti prinesel. Zaslutil je, da ga Nebeški Oče pričakuje.

Pred cvetno nedeljo me je poklicala mlada mamica, naj jo obiščem v bolnici. Kot birmanka je bila zelo živahna. Povsod se je vključila. Pozneje sta me s fantom prosila, naj ju poročim. Po desetih letih ga je prisilila, da je šel na odvajanje zasvojenosti od alkohola. Pozneje je spet padel. Z otroki se je odselila k staršem. Tedaj pa so ji zdravniki povedali, da ji ne morejo več pomagati.

V velikem tednu je z globoko vero prejela zakramente.

Povedala je, da jo bodo za veliko noč spustili domov. V sredo po Veliki noči mi je pripovedovala, kako je uredila varstvo za sovje otroke; se vse pogovorila. Celo mož se je prišel posloviti.

V ponedeljek po beli nedelji smo še zadnjič molili ob njej. V miru je odšla v večno veselje. A ob pogrebu, saj je bila žalost, vendar je bila neka spokojnost in mir, predvsem pa upanje, da uživa večno veselje pri Bogu.

Bog je vedno z nami. V stiskah, težavah, strahu, boleznih lahko vse izročimo na Jezusov križ. Z Njim bomo vse zmogli.

